



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.223/2025/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. december 16. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A teszi sértés büntette miatt vádlott1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. június 20. napján kihirdetett 16.B.265/2024/62. számú ítéletét megváltoztatja.

Az ítélet bevezető részében a 2025. márciusi tárgyalás dátumát 26-ra helyesbíti.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt testi sértés büntettének [Btk.164. § (1), (8) bekezdés 1. fordulat] nevezi meg.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) évre súlyosítja.

Az őrizetben töltött idő beszámításánál egy nap őrizetben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

Felhívja a bíróság a kiadni rendelt dolog átvételére jogosult vádlottat, hogy ha a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 14.000 (tizennégyezer) Ft bünygyi költséget a vádlott köteles megfizetni az állam javára.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. június 20. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 16.B.265/2024/62. számú ítéletével vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.164.§ (1) bekezdésbe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettében és azért 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztést büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban

feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által őrizetben töltött időtartamot. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész súlyosításért, a vádlott és védője enyhítésért fellebbeztek.

[3] A Fővárosi Főügyészség Büntetőbírószági Ügyek Osztálya Bf.2767/2022/48. szám alatti fellebbezés indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság szóbeli indokolásában a középértéktől való eltérést a vádlott ténybeli beismerésével, megbánással párosuló bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomásával indokolta.

[4] A vádlott azonban a tényállástól eltérően pofonütésről számolt be, illetve vitatta, hogy az életveszélyes állapotot a bántalmazás eredményezte volna. Így erre tekintettel sem ténybeli, sem bűnösségre kiterjedő beismerés nem vehető javára figyelembe.

[5] Ugyancsak tévesen utalt a bíróság a sértetti közrehatásra mint enyhítő tényezőre. A vádlott a cselekmény indokaként arra hivatkozott, hogy a sértett megrúgta, a tárgyaláson tett vallomása szerint kövel meg is dobálta kiskorú gyermekét. Mindezeket egyrészt a tényállás nem tartalmazza, másrészt a vádlott állítását cáfolta a kihallgatott 1. számú tanú vallomása. Erre egyéb bizonyíték nem merült fel. Így a közrehatás ténye nem vehető figyelembe enyhítő körülményként.

[6] Súlyosító körülmény a vádlott többszörösen büntetett előélete, illetve a több, erőszakos cselekmény miatt indult büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés. A vádlott ittasan valósította meg a bűncselekményt, mellyel súlyos egészségromlást is okozott.

[7] A súlyosító körülmények nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel a szabadságvesztésnek a középértéktől elmaradóan meghatározott tartama nem tükrözi a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet és a bűncselekmény tárgyi súlyát. A kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, a büntetés céljainak elérése érdekében hosszabb tartamú szabadságvesztés és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás kiszabása szükséges.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.34/2025/7. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a vádlott és a védő fellebbezéseit nem tartotta alaposnak.

[9] Azt fejtette ki, hogy a bejelentett fellebbezések irányultságára figyelemmel a másodfokú felülbírálat a Be. 5901. § (3) bekezdésére figyelemmel korlátozott, és a fellebbezések a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen elbírálhatóak, nyilvános ülés kitűzésére nem tett indítványt, annak tartása esetén azon az ügyész nem vesz részt.

[10] Álláspontja szerint a törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, olyan abszolút vagy relatív eljárási szabályt nem sértett, mely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné.

[11] Az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezések kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontján alapulnak, ezért a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[12] A rögzített tényállás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartamára, szándékára és a bűnösségére, valamint a cselekményét törvényesen minősítette a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetettének.

[13] Utalt arra, hogy bár a törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket feltárta, azokat ítélete indokolásában bemutatta, azok értékelésekor eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek és ennek eredményeként anyagi törvényt sértően határozta meg a kiszabott szabadságvesztés tartamát. A Btk. 80. § (2) bekezdése értelmében az irányadó középérték 5 év szabadságvesztés, az ettől való eltérést az enyhítő körülmények nem indokolják. A vádlott büntetett előéletére és arra figyelemmel, hogy a cselekményt az ellene folytatott büntetőeljárások hatálya alatt követte el, alappal lehet következtetni arra, hogy a vádlott személye különösen veszélyes a társadalomra. A Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérése érdekében szükséges a szabadságvesztés tartamának a középértéket meghaladó felemelése. A közügyektől eltiltás tartamát a szabadságvesztéssel arányosan szintén indokoltnak látta felemelni.

[14] A járulékos rendelkezéseket törvényesnek tartotta.

[15] Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 16.B.265/2024/62. számú ítéletét a Be. 506. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[16] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta, az ügyészség súlyosításért bejelentett fellebbezését nem tartotta alaposnak.

[17] Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vett figyelembe és értékelte a súlyosító és enyhítő körülményeket, így valóban súlyosít az ittas állapotban elkövetés, ugyanakkor nyomatékos enyhítő körülmény az időmúlás, a ténybeli beismerő vallomás és a három kiskorú gyermekről gondoskodás. Vitatta, hogy az elszaporodottság és a büntetett előélet súlyosítóként értékelhető lenne.

[18] Álláspontja szerint az ügyészség nem hozott fel statisztikai adatokat az elszaporodottságra. E körben maga hivatkozott a 2022-es ügyészségi tájékoztató adatokra és szerinte ezeknek nincs oksági kapcsolata a jelen ügyben elbírált bűncselekménnyel.

[19] A büntetett előélettel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy korábban a vádlott más jellegű bűncselekményeket követett el, amik azért sem alapozhatnak meg súlyosító körülményt, mert valamennyi korábbi elítélése esetében a törvényi mentesülés már bekövetkezett.

[20] A büntetőeljárás alatti elkövetéssel összefüggésben azzal érvelt, hogy az csak akkor lehetne súlyosító körülmény, ha jogerős elítélés születne az újabb eljárásban.

[21] Nyomatékos enyhítő körülményként látta értékelhetőnek a sértetti közrehatást, hogy a vádlott a gyermekei felhívására, azok védelme érdekében alkalmazott erőszakot, gyermekei segítségkérésre ment ki az utcára, annak tudatában, hogy kiskorú gyermekét a sértett megrúgta. A sértettet emiatt kívánta felelősségre vonni, és így került sor arra, hogy őt megütötte.

[22] Arra is utalt, hogy az életveszély közvetett volta enyhítő körülmény.

[23] Álláspontja szerint az enyhítő körülmények számszerűleg is túlsúlyban vannak és nagyobb nyomatékkal is bírnak a súlyosító körülményekhez képest.

[24] Mindezekre tekintettel azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát mérsékelje, annak végrehajtását függessze fel, a mellékbüntetés alkalmazását mellőzze.

[25] A másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében a védő a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat fenntartotta.

[26] A vádlott a felszólalásában, melyet írásban nyújtott be, és amit a védője olvasott fel, arra hivatkozott, hogy azért vágta pofon a sértettet, mert a két gyereket bántotta. A gyerekek mutatták meg neki a sértettet, odament, felelősségre vonta, de a sértett csúnyán beszélt vele, ezért pofonvágta. Puha talajra esett, ettől nem lehetett olyan sérülése, amitől meghalt.

[27] A kétirányú fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés alapos, a vádlott és a védő fellebbezése nem alapos.

[28] Mivel a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján – az ítélet büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezése ellen – jelentették be, ezért a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül.

[29] A Be. 590. § (5) bekezdése értelmében korlátozott felülbírálat esetén is felülbírálja az elsőfokú bírósági eljárást és ennek során vizsgálja azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a Be. 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése vagy a 609. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést, továbbá a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést. A másodfokú bíróság a Be.590. § (7) bekezdése alapján hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben.

[30] Ennek során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, nem vétett olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhette volna.

[31] A Be. 591.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, ha a fellebbezést kizárólag a Be. 583.§ (3) bekezdése alapján jelentették be.

[32] Az ekként irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, a vádlott felmentésének, az eljárás megszüntetésének nem lehet helye.

[33] A tényállás személyi részére ugyanakkor nem vonatkozik a felülvizsgálat kizártsága, az szükség esetén kiegészíthető, pontosítható.

[34] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a nyomozás során sor került a vádlott igazságügyi elmeorvoszakértői vizsgálatára, az ezzel kapcsolatos elmeorvos szakértői lelet és vélemény az ítéletben nem szerepel (nyom. ir. 487-489. oldalai), ezért a szakértői megállapításokkal a tényállás személyi részét alábbiakkal ki kell egészíteni:

[35] vádlottl vádlott a vizsgálatkor nem szenvedett tudatzavarban, elmebetegségben, értelmi fogyatékoságban, szellemi leépülésben. Nevezett diszharmonikus

személyiség szerkezetű, pszichopátiás életvezetésű, alulszocializált, éretlen, infantilis személyiség, alacsony frusztrációs toleranciával, alacsony érzelmi fejlettséggel. Beilleszkedési, alkalmazkodási zavarok mellett kötődési problémák jellemzik, rejtőzködő magatartással, felelősségelhárítással. Személyiségzavara azonban állapot jellegű, betegségi szintet el nem érő és korlátozó tényezőt nem jelent.

[36] A bűncselekmény elkövetése idején sem szenvedett kóros elmeállapotban, cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő cselekvésre képes volt és nem volt abban korlátozva sem.

[37] Mivel kóros elmeállapotban nem szenved, az ebből eredő bűnismétlés veszélye nem áll fenn, de személyiség-szerkezetéből bármikor fakadhat.

[38] Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét törvényesen minősítette testi sértés büntetettének, ítélete rendelkező részében azonban nem a Be. 561. § (2) bekezdése, illetve a 61/20028 BK. vélemény 1-3. pontjaiban meghatározottak szerint nevezte meg a bűncselekményt, amit helyesbíteni kellett.

[39] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket csak részben tárta fel helyesen. A cselekmény elkövetésétől bekövetkezett időmúlás csak kisebb mértékben enyhít, hiszen a bűncselekmény elévülési idejét (8 év) meg sem közelíti.

[40] Nem látta megállapíthatónak a másodfokú bíróság az eljárás elhúzódását. A 2/2017. (11.10.) AB határozat különbséget tesz időmúlás és az eljárás elhúzódása között, utóbbi esetben az eljáró hatóságok mulasztása, tétlensége vezet az időmúláshoz. Ennek megállapítása esetén ezt a büntetés kiszabásakor nagyobb nyomatékkal kell figyelembe venni. Jelen ügyben ilyen hatósági mulasztás nem volt feltárható.

[41] Nem értett egyet az ítéltábla azzal az elsőbírői állásponttal, hogy a vádlott ténybeli beismerése enyhítőként lenne figyelembe vehető. A vádlott ugyanis nem ismerte be a cselekmény elkövetését még ténybelileg sem, nem felel meg ennek a bántalmazás elismerése, mikor annak okaként a gyermeke védelmére hivatkozik. Márpedig a vádlott ilyen nyilatkozatot tett még a másodfokú nyilvános ülésen is.

[42] Nem osztotta a másodfokú bíróság ezzel összefüggésben azt a védelmi érvelést, hogy sértetti közrehatás lenne megállapítható, ami enyhítő körülményként jöhetne szóba. Az irányadó tényállásban az elsőfokú bíróság semmilyen sértetti közreható magatartást nem rögzített, így az figyelembe sem vehető. A vádlott ugyan végig erre hivatkozott, de a megállapított tényállásból következően azt az elsőfokú bíróság nem fogadta el.

[43] Helytálló volt ugyanakkor a védői hivatkozás az elszaporodottság értékelésével összefüggésben. A védő által felhívott adatokból erre nem lehet következtetni, és nincs erről hivatalos tudomása a másodfokú bíróságnak sem az általa felülbírált ügyek kapcsán.

[44] Téves volt a védői hivatkozás a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetéssel kapcsolatban, helytállóan hivatkozott erre az elsőfokú bíróság az 56. BK vélemény II/3. pontjában írtak alapján, mely szerint, ha az elkövető az ellene folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt, erről tudva követi el a bűncselekményt, és ebből az előző eljárás eredményétől függetlenül a személyének fokozottabb veszélyességére lehet következtetni, a büntető eljárás alatt történt bűnelkövetés súlyosító körülmény. Nincs szükség tehát az újabb büntetőeljárásban jogerős elítélésre.

[45] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként a vádlott büntetett előéletét. Téves a védői érvelés a törvényi mentesítéssel kapcsolatban. A Btk. 97. § (2) bekezdése szerint a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az

alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat közhiteles hatósági nyilvántartás (a továbbiakban: bűnügyi nyilvántartási rendszer) tartalmazza a törvényben meghatározott időpontig, ezt követően hátrányos jogkövetkezmény az elítélés miatt már nem állapítható meg az elítélttel szemben.

[46] A Btk. 98. § (3) bekezdése kimondja, hogy újabb bűncselekmény elkövetése esetén a mentesítés nem terjed ki azokra a büntetőjogi jogkövetkezményekre, amelyeket a törvény a korábbi elítéléshez fűz.

[47] A vádlottról lekért legújabb erkölcsi bizonyítvány továbbra is tartalmazza az elsőfokú ítéletben szereplő korábbi elítéléseket, így azok súlyosító körülményként figyelembe vehetők.

[48] A már hivatkozott 56. BK vélemény II/2. pontja ki is mondja, hogy, ha az elkövetőt a bűncselekmény véghezvitele előtt jogerősen elítélték, a büntetőjog szempontjából büntetett előéletű akkor is, ha mentesül a büntetés hátrányos következményei alól.

[49] További enyhítő körülmény az életveszély közvetett volta.

[50] Az így kiegészített és pontosított bűnösségi körülményeket figyelembe véve nem állja meg a helyét az a védői álláspont, hogy az enyhítő körülmények lennének túlsúlyban és azok rendelkeznenek nagyobb nyomatékkal. Éppen ellenkezőleg, a súlyosító körülmények nyomatéka nagyobb. Ezt figyelembe véve a büntetési célok (Btk. 79. §) eléréséhez a középértéket jobban megközelítő szabadságvesztés kiszabása szükséges.

[51] Az így felemelt tartamú szabadságvesztés és a mellette kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés áll arányban az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, bűnössége fokával és a büntetés kiszabási körülményekkel, ez a büntetés alkalmas a társadalom védelme érdekében annak megelőzésére, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekmény kövessen el.

[52] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései - a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározása, a feltételes szabadságra bocsáthatóságról szóló döntés, az őrizetben töltött idő beszámítása, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés – kisebb korrekció mellett törvényesek.

[53] Észlelte az ítéltábla, hogy az őrizetben töltött idő beszámításánál elmaradt a beszámítási kulcs megjelölése, ezt pótolni kellett. A Btk. 92.§ (2) bekezdése értelmében egynapi előzetes fogvatartás egynapi szabadságvesztésnek felel meg.

[54] Elmaradt a lefoglalás megszüntetésével kapcsolatos rendelkezések jogszabályi alapjának megjelölése és a kiadáshoz kapcsolódó figyelmeztetésről rendelkezés is.

[55] A lefoglalás megszüntetésére a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján került sor. Az 1. és 2. tétel alatti dolgok kiadása a Be. 321. § (1) bekezdésén alapul. A 3-6. tétel alatti DNS maradványok és ruhadarabok, továbbá a T.247/2024. letéti számon kezelt DNS maradvány megsemmisítése a Be. 320. § (2) bekezdésén alapul.

[56] A Be. 321. § (5a) bekezdése szerint, ha a bíróság a lefoglalást megszünteti és a dolgot kiadni rendeli, de a dolog átvételére jogosult a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül. Erről a lefoglalás megszüntetéséről szóló határozatban kell rendelkezni. Ez a rendelkezés az elsőfokú bíróság részéről elmaradt, azt az ítéltábla pótolta.

[57] Pontosításra szorult az ítélet bevezető részében a tárgyalási napok feltüntetése is, mert helyesen 2025. március 26. napján – nem pedig március 20. napján – tartott tárgyalást az elsőfokú bíróság.

[58] A fent írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 599. §-a szerinti nyilvános ülésen a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[59] A másodfokú bíróság a Be. 613. § (1) bekezdése szerint megállapította a másodfokú eljárásban a kirendelt védő megjelenésével összefüggésben felmerült bűnügyi költséget és rendelkezett annak vádlott általi viseléséről is a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2025. december 16.

dr. Magócsi István
a tanács elnöke

dr. Kósa Zsuzsanna
előadó bíró

dr. Fatalin Judit
bíró

A Fővárosi Törvényszék 16.B.265/2024/62. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.223/2025/12. számú ítéletében írt változtatással 2025. december 16. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. december 16.

dr. Magócsi István
a tanács elnöke